

דְּפִלוּטָה ! *

מותר לדבר על מין. על כל צג ומסך עושים את זה. כל הזמן. מותר לדבר. בכיף. ועדיין הדיבור הרווח מגויס או מפתה ולרוב נעשה בקול רם מדי. המיניות הפרטית שלנו, שקשורה לגוף, לפיזי, אין לה מילים ברורות. הגוף נתקל בחומה של השפה. למרות שהוא קובע איך תראה האינטימיות שלנו - הגוף שותק. אך המילים נדרשות כדי להבין, כדי לעבד את מה שהגוף כבר יודע. בפרויקט S הדרך לתמלל את הגוף ולתת לו מקום נעשית דרך הפרטיקולארי. הכניסה לסיפור קונקרטי, אל אנשים בשר ודם שקיימים שם בחוץ, שדובבו בראיונות אישיים, מאפשרת לצאת מהסטראוטיפי ולהרחיב את טווח הנורמאליות בכל מה שקשור למיניות. שהרי במין אנחנו שמים גבול ברור בין הנורמלי למה שאינו כזה. כל מה שפורץ החוצה הוא בגדר סטייה. מדד הבושה מייצר את הקו הברור בין המותר לאסור. הבושה עוצרת אותנו ואומרת: היי, מה שאתה אוהב, זה לא לגיטימי. אנחנו יכולים לדעת מה נחשב ללא נורמטיבי לפי רמת הבושה שהוא מייצר.

"אתם רוצים סקס? ברלין זה סקס", אומר הקרוס-דרסר בפתח ההצגה. רק בברלין הוא יכול לחגוג את האחרות המינית שלו. כך גם הבחורה שנוסעת לברצלונה. היא בורחת מהתביעה הישראלית לאמהות בכל מחיר ומוצאת את עצמה מאתגרת את תפיסת המונוגמיות. בתווך, בין ברלין לברצלונה, כלומר בעברית, מוצג מיגוון פרקטיקות מיניות המעוררות בושה. הבושה בגוף ובתשוקה מייסרת את כל הנוגעים בה. "אני כל הזמן רטובה. גם ברגע זה", אומרת האישה במונולוג "גאווה", מתקוממת נגד הדרישה להרגיע את תשוקתה. "אני נדפק מהרוע הזה", אומר הבחור על האלימות הניצתת במיטה עם חברתו. זה מעורר ומחיייה אותו, אך גם מפחיד שמשחקי הכוח יצאו מהמיטה, ישתלטו עליו, ויחזירו אותו לבית אבא. "יש משהו במגע שלו, שברגע שהוא נוגע, אני יכולה לנשום", אומרת הבחורה על "בוב הבנאי" הנשוי. אך רק הנוכחות הפיזית של הזרע שלו על הבטן שלה ולא בתוכה, ורק המילים שהיא נותנת לראשונה כדי לתאר את המעשה הזה, עוזרות לה להצליח להשתחרר מהמגע המכשף שלו.

ב"היא והוא", אנו פוגשים זוג הורים מותש. הם לא מדברים זה עם זה. הם קוראים את הפעולה שהגוף האחר עושה ומגיבים אליה. הגוף נושא את מטען הכאב והרגש, רק תביט בו והסבטקסט יחשף לפניך. זו סצינה על אי הבנה, שתי הדמויות עובדות קשה כדי להתקרב. "לא מכניסה את הבטן. יש לי בטן. לא מכניסה", היא אומרת, כמהה לוותר על כללי ההתנהגות המחייבים שהיא עוטה על עצמה מול בעלה. "פעם היית זין, היום אתה בולבול", אומר הוא, חרד ליכולת שלו לתפקד במיטה. זו לא רק הבושה שניצבת ביניהם. היא והוא כמהים שהאדם שמולם פשוט ידע. ויקבל אותם כמו שהם. רק אז יוכלו לשחרר את הבטן. רק כך יוכלו לנשום, לא להיות לבד, להפוך, לרגע, לאחד.

כמה כוח צריכה החברה להפעיל כדי למשטר את התחום שאין לה גישה אליו, בחדר המיטות שלנו. זה בא לביטוי דרך הדת, ובמציאות החילונית זה נשמר דרך המיגדר. העובדה שכל שחקן על הבמה מגלם כמה דמויות כל כך שונות, מטרתה להזכיר שגם המיניות היא סקאלה שאפשר לנוע בה. הם עומדים על הבמה, השחקנים, ומיישירים אלינו מבט. דרכנו הם מגיעים אל הפרטנר שלצידם. כקהל אנחנו מוכנסים אל תוך המפגש האינטימי. הפתיחות על הבמה מחלחלת החוצה ומבקשת גם אותנו, היושבים בחושך, להיענות להזמנה, לוותר על הבושה, להשתחרר.

* סלסה בסגנון קסינו מאופיינת בצעדים ובתנועה מעגלית בשילוב תנועות אגן זורמות של שני בני הזוג, אלה ידועות בשם דספלטה.